

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **N. A.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2022 č. j. CPR-3183-2/ČJ-2022-930310-V223

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-305998-6/ČJ-2021-

000022-50 ze dne 18. 11. 2021. Tímto rozhodnutím byla žalobci podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie a současně podle ust. § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k opuštění území nejpozději do 45 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správnímu orgánu poskytl veškerou nezbytnou součinnost, aby mohl být objasněn skutkový stav v souladu s ust. § 3 správního řádu, když označil veškeré skutečnosti, které svědčí v jeho prospěch, přičemž správní orgán měl být obeznámen se skutkovým stavem do takové míry, aby bylo vyhověno požadavkům ust. § 3 správního řádu, resp. § 50 odst. 3 správního řádu. Z takto zjištěného skutkového stavu prvostupňový správní orgán dospěl k nesprávným závěrům, kdy tento skutkový stav nesprávně vyhodnotil, a došlo k nesprávnému právnímu posouzení tohoto konkrétního případu. Tento stav poté odvolací správní orgán aproboval i ve svém rozhodnutí, a to aniž by se dostatečným způsobem vypořádal s námitkami žalobce. Žalobce byl přesvědčen, že posvěcením takového postupu následně žalovaný přenesl zmíněná pochybení do svého rozhodnutí. Ze strany správních orgánů došlo pouze k formálnímu shrnutí skutečností, kdy následně z těchto skutečností vyvodily závěry, které však vůbec neodpovídají skutečnému stavu, respektive skutkový stav nebyl správními orgány přezkoumán v materiální rovině. Žalobce uvedl, že žije ve společné domácnosti se svou družkou, A. N., nar. x. Žalobce si tak zde na území vytvořil za dlouhou dobu pobytu (více než 20 let) stabilní zázemí a vazby, které nelze pod tíhou nesprávného a nezákonného postupu ze strany správních orgánů zpřetrhat. Taková skutečnost je zcela v rozporu se základními právy a oprávněnými zájmy žalobce. Žalobce se zcela integroval do české společnosti, mluví česky a žije v trvalém partnerském vztahu se svou družkou – občankou ČR x. Žalobce má na území spoustu blízkých přátel a rovněž obchodních partnerů, se kterými si za dobu svého pobytu vytvořil nadstandartní vztahy, přičemž jeho vazby na území domovského státu jsou v důsledku absolutní integrace v České republice zcela oslabeny.
3. Dále namítal, že ze strany správních orgánů došlo pouze k formálnímu učinění závěru, že v případě uložení povinnosti opustit území ve smyslu ust. § 50a zákona o pobytu cizinců nebude žalobci způsoben takový zásah do soukromého a rodinného života, který by byl pro žalobce nepřiměřený. K takovému závěru se správní orgány uchýlily, neboť náležitě nepřezkoumaly, zda takový zásah skutečně nebude představovat nepřiměřený zásah ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, respektive ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti, když nedostatečně přezkoumaly přiměřenost právě ve vztahu k rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ve smyslu ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl přesvědčen, že ač se správní orgány snažily po formální stránce dostát požadavkům příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, respektive též dalších právních předpisů, která jim ukládají povinnost zkoumat přiměřenost, tyto na tuto svou povinnost z materiálního hlediska zcela zanevřely, když se spokojily s pouhým formálním odůvodněním, proč rozhodnutí o povinnosti opustit území nebude ve vztahu k žalobci nepřiměřené.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci. V rámci řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce a současně byl dostatek podkladů pro závěr, že rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států Evropské

unie není nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života účastníka řízení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 22. 11. 2022 právní zástupce žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích a žalovaný se z jednání omluvil.
7. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam ze dne 18. 11. 2021 č. j. KRPA-305998-1/ČJ-2021-000022, podkladové materiály č. j. č. j. KRPA-305998-3/ČJ-2021-000022, protokol o podání vysvětlení ze dne 18. 11. 2021 č. j. KRPA-305998-5/ČJ-2021-000022-50, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 11. 2021 č. j. KRPA-305998-6/ČJ-2021-000022-50, odvolání žalobce ze dne 1. 12. 2021, doplnění odvolání ze dne 30. 12. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-3183-2/ČJ-2022-930310-V223 ze dne 11. 4. 2022.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 18. 11. 2021 se žalobce dobrovolně dostavil na pracoviště cizinecké policie za účelem vyřešení svého pobytu. Předložil platný cestovní doklad č. 156448983 s posledním výjezdním příkazem č. A0337314 s platností od 18. 10. 2021 do 16. 11. 2021. Z dokladu a provedené lustrace bylo zjištěno, že na území České republiky v současné době nemá žádné platné oprávnění k pobytu. Dne 18. 11. 2021 mu bylo vydáno rozhodnutí dle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců o povinnosti opustit území Evropské unie s lhůtou pro vycestování do 45 dnů.
9. Při podání vysvětlení dne 18. 11. 2021 žalobce uvedl, že vycestovat měl dne 13. 11. 2021, ale před odletem se dozvěděl, že let byl zrušen. Další let si zakoupil na den 25. 12. 2021. Je ženatý a má tři děti, všichni žijí společně s žalobcem v Oránu v Alžírsku v rodinném domě. V České republice nemá nikoho z rodiny. Konstatoval také, že k České republice nemá žádné vazby, kromě vazeb obchodních, které ale nejsou překážkou k tomu, aby se vrátil do Alžírska. Finančně je zajištěn příjmy ze svého podnikání. Uzavřel, že mu ve vycestování nic nebrání a za svoji rodinou vycestuje dobrovolně.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
12. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

13. Mezi účastníky není sporné, že žalobce pobýval na území po uplynutí výjezdního příkazu bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu.
14. Městský soud v Praze v první řadě uvádí, že správní orgány dostatečným způsobem zjistily skutkový stav. Co se týče otázky nelegálního pobytu žalobce na území, tato byla dostatečně prokázána hned v úvodu řízení. Správní orgány shromáždily dostatek informací, aby mohly posoudit celkovou přiměřenost rozhodnutí a především pak jeho dopad do rodinného života žalobce. Pokud se jedná o soukromé a rodinné vztahy účastníků řízení, má správní orgán jen omezené možnosti zjišťování podrobností a je do značné míry odkázán na jejich součinnost. Za nejdůležitější soud považuje skutečnost, že správní orgán prvního stupně provedl pohovor se žalobcem, při kterém žalobci umožnil uvést veškeré podstatné skutečnosti. Provedl také lustraci v dostupných informačních systémech Policie České republiky. Soud má za to, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci. Při svém rozhodování přihlédl k rodinným poměrům žalobce, jeho pobytové historii, zdravotnímu stavu, vazbám k České republice i k Alžírsku. Dle názoru soudu byly zjištěny a zohledněny všechny skutečnosti do té míry, nakolik byly žalobcem správnímu orgánu vyjeveny. Městský soud v Praze tak nemá za to, že by žalovaný pochybil, skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
15. Nejvyšší správní soud dlouhodobě vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění, kdy toto lze aplikovat i v případě povinnosti opustit území, především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které je třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu, a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci žalobce (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) imigrační historii dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (10) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43; a z judikatury ESLP zejména Ůner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).
16. K prvním třem kritériím městský soud uvádí, že pobytové oprávnění žalobce zaniklo již v roce 2016 (z příslušných evidencí vyplývá, že žalobci zaniklo pobytové oprávnění v roce 2016, přičemž zánik tohoto oprávnění byl potvrzen Městským soudem v Praze [rozsudek č. j. 3 A 146/2016-41 ze dne 20. 6. 2018] a následně i Nejvyšším správním soudem [rozsudek č. j. 8 Azs 163/2018-50 ze dne 18. 9. 2018]). Žalobce pobýval na území bez platného oprávnění a také na území podnikal. V České republice podle spisového materiálu pobýval cca 20 let. Dne 18. 11. 2021 se dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně a stejného dne bylo zahájeno řízení o povinnosti vycestovat z území. Rozhodnutí žalovaného proto bylo vydáno v době kratší než 1 rok od zjištěného porušení veřejného pořádku, přičemž ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce v této době dále porušoval veřejný pořádek jiným způsobem.

17. Ke kritériím týkajícím se soukromého a rodinného života žalobce by bylo nutno zohlednit tvrzení žalobce, že zde má přítelkyni, to však uvedl poprvé až v žalobě. V době rozhodování žalovaného však se tak nemohlo v žádném případě jednat o dlouhotrvající vztah vysoké intenzity, neboť v době vydání rozhodnutí žalobce na existenci přítelkyně nikterak nepoukazoval. Nejpodstatnější je tedy fakt, že vztah se svojí přítelkyní žalobce založil v době, kdy žalobce měl a mohl vědět, že se na území nachází nelegálně, a že je tudíž jejich vztah od počátku nejistý. Žalobce navíc nemá v České republice děti, povinnost opustit území by proto nepředstavovala zásah velmi podstatného rozsahu, jako by tomu bylo v případě dlouhodobě trvajícího vztahu, ze kterého by vzešli potomci.
18. K posledním třem kritériím soud podotýká, že tu žalobce nemá silné sociální a kulturní vazby. Doposud neovládá český jazyk a na Českou republiku je sice vázán po ekonomické stránce, jeho osobní přítomnost však není nezbytná nepřetržitě, což sám potvrdil v rámci provedeného podání vysvětlení. Ze spisového materiálu vyplývá, že v Alžírsku žije manželka a děti žalobce v jejich rodinném domě, proto má ve své domovské zemi pravděpodobně silnější vazby než v České republice. K tomu je třeba vzít v úvahu, že nerespektoval imigrační pravidla. Žalobce byl v době rozhodování žalovaného středního věku. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by jeho zdravotní stav byl jakkoliv nepříznivý, nebo že by mu bránil ve vycestování ze země. Nelze popřít, že čím déle osoba pobývá v konkrétní zemi, tím silnější vazby má s touto zemí a slabší vazby se zemí původu, avšak v případě žalobce nebyly shledány natolik silné vazby na Českou republiku, aby zájmy jednotlivce na pobytu zde převážily nad opačnými zájmy státu. Správní orgány shledaly veřejný zájem na tom, aby žalobce opustil území členských států Evropské unie silnějším, nežli je osobní zájem žalobce na zachování jeho soukromého a rodinného života v České republice, což je závěr, s nímž se zdejší soud ztotožňuje.
19. Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích dlouhodobě odkazuje zejména na význam pátého kritéria, na které klade ve své judikatuře důraz i Evropský soud pro lidská práva. V rozsudku 1 Azs 160/2014 ze dne 4. 3. 2015 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Pokud byl rodinný život rozvíjen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizinec pobývá na území nelegálně, vede to zpravidla k závěru o zjevné neopodstatněnosti stížnosti (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ve věci Biraga a ostatní proti Švédsku, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, § 50; či Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, 26. 1. 1999, stížnost č. 43279/98, nebo Andrey Shebashov proti Lotyšsku, 9. 11. 2000, stížnost č. 50065/99). Komentář k Úmluvě uvádí, že stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co jejich pobyt byl z určitého důvodu nelegální, jsou běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem, který má pravomoc odmítnout stížnost, pokud lze rozhodnutí o její nepřijatelnosti učinit bez dalšího přezkoumání (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958).*“
20. Na základě tohoto hodnocení Městský soud v Praze neshledává povinnost opustit území členských států Evropské unie nepřiměřenou vůči soukromému a rodinnému životu žalobce. Povinnost opustit území je přiměřeným prostředkem vzhledem ke skutečnosti, že žalobce na území nelegálně pobýval. Dle soudu žalovaný pečlivě vyvažoval mezi zájmy žalobce na straně jedné a veřejným zájmem na straně druhé. Soud má za to, že bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi právem žalobce na respektování soukromého a rodinného života a protichůdným veřejným zájmem ochrany veřejného pořádku.
21. Posouzení existence trvalého vztahu žalobce a jeho přítelkyně není v daném případě zásadní, neboť i pokud by se jednalo o vztah trvalý, tak tento vztah byl rozvíjen až poté, kdy žalobce

věděl, že pobývá na území nelegálně, navíc existence tohoto vztahu nebyla jakkoliv prokázána. Žalobce nemůže využít vztahu s občankou České republiky k legalizaci svého dalšího pobytu. Soud zde odkazuje na rozsudek č.j. 5 As 102/2013-31 ze dne 28. 2. 2014, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že: „... správní orgány v řízení nezpochybnilly hloubku citů a rodinného vztahu stěžovatele, jeho manželky a dětí, ani to, že tyto osoby sdílejí společnou domácnost. Jako určující však vyhodnotily zejména to, že stěžovatel navázal vztah se svou stávající manželkou v České republice v době, kdy pobýval na území neoprávněně. Nemohl se tak spoléhat na to, že na území České republiky, kde si následně založil rodinu, bude moci pobývat trvale. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva skutečně zásadní (srov. rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, *Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, *Shebashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Pokud se jedná o takový případ, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 24. 11. 1998, *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo již citovaný rozsudek *Rodrigues da Silva a Hoogkamer*).“ Způsob snahy žalobce o legalizaci pobytu na území prostřednictvím nového vztahu je dle soudu zcela nepřipustný.

22. Městský soud v Praze dále uvádí, že i v případě uložení povinnosti opustit území podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017-29: „... § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení. Zmíněná kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, takže stěžovatelka měla v případě napadeného rozhodnutí přikročit k posuzování přiměřenosti. Z hlediska teleologického výkladu je pak třeba odmítnout stěžovatelčin názor, že v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců již není třeba znovu posuzovat otázku přiměřenosti podle § 174a téhož zákona, neboť otázka přiměřenosti již byla v rámci tohoto řízení posouzena. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je posouzení „přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona“ do soukromého a rodinného života. Jinak řečeno, posuzuje se, zda konkrétní zásah představovaný konkrétním rozhodnutím nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince.“
23. Důvodnou neshledal soud ani námitku žalobce ohledně neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně přihlédl ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou pobytu v České republice, věkem, zdravotním stavem a vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. Zdejší soud považuje provedené hodnocení za dostatečné a přezkoumatelné, závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje a rozhodnutí považuje za přiměřené.

24. Městský soud v Praze uzavírá, že ačkoli k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, nelze vzhledem k výše uvedenému považovat tento zásah za nepřiměřený. Přestože žalobce žil dlouhodobě v České republice, tak sám v průběhu podání vysvětlení dne 18. 11. 2021 uvedl, že v České republice nemá žádné vazby a poukázal pouze na své vazby na území Alžírsko. Soukromé i obchodní vazby, na které žalobce odkazoval v žalobě, zůstaly pouze v rovině tvrzení, žalobce je nikterak neprokázal a stejně tak neprokázal, že by pro jeho podnikání byla nezbytná jeho osobní přítomnost, přitom v průběhu podání vysvětlení uvedl, že jeho podnikání není závislé na jeho osobní přítomnosti. Napadené rozhodnutí tak není v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ani nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců byly v daném případě splněny a uložení povinnosti opustit území tak bylo dle soudu zcela namístě.
25. Rozhodnutí správních orgánů v obou stupních měla oporu ve spisovém materiálu, z něhož bylo možné spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Rozhodnutí taktéž netrpěla vadou nepřezkoumatelnosti. Z odůvodnění rozhodnutí byla jasně patrná východiska správních orgánů, jejich úvahy i logické závěry.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. listopadu 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně